

dum illud. *Corde creditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad salutem* (Rom. x, 10). Duabus velamus caput, dilectione Dei, et proximi. Unde Apostolus: *Sive mente excedimus, Deo; sive sobrii sumus, vobis* (II Cor. v, 13).

34. Nota quod ex timore compunctio, ex compunctione omnium rerum abrenuntiatio, ex qua vera humilitas, ex qua vera confessio, in qua omnium vitiorum purgatio. Ex confessione, virtutum pullulatio: concretæ virtutes faciunt cordis puritatem, in qua vera sapientia et perfecta charitas. Ad hoc sciendum quod spiritus timoris dat timorem; spiritus pietatis, compunctionem; spiritus scientiæ, præsentium abrenuntiationem; spiritus fortitudinis, veram humilitatem (humilitas enim vincit omnia); spiritus consilii, confessionem; spiritus intelligentiæ, virtutum acquisitionem; spiritus sapientiæ, perfectam cordis puritatem et amorem.

35. Quatuor sunt ordines in domo Domini. Quidam enim prociunt ad pedes Jesu, sicut Æthiopes, sicut Maria pœnitens et confitens; quidam sedent ad pedes ejus, ut eadem Maria audiens verbum ejus; quidam jacent in sinu ejus; quidam sedent ad latus ejus. Duo ordines primi sibi vivunt, tertius sibi et proximo, ut Joannes evangelista, suscipiens et sugens pacem de sinu Domini, et nuntians eam populo. Quartus proximo, sicut Apostolus, qui ait: *Bonum certamen certavi; cursum consummavi, fidem servavi*. Unde securus subjungit: *Reposita est mihi corona justitiæ* (II Tim. iv, 7, 8). Et ideo cupio dissolvi et esse cum Christo; permanere autem in carne, necessarium propter vos (Philipp. i, 23, 24). Isti nec mori timent, nec vivere recusant.

36. Superbia alia est caeca, alia vana, alia caeca simul et vana. Caeca, quando homo putat in se esse quod non est. Vana, quando gloriatur in hoc quod homines putant eum esse quod non est. Caeca simul et vana est, quando de bono quod non habet, et gloriatur in semetipso, et aliorum gloriam quærit.

37. Humilitas, alia sufficiens, alia abundans, alia superabundans. Sufficiens, subdi majori, nec præferre se pari. Abundans, subdi pari, nec præferre se minori. Superabundans, subdi minori. Inde Dominus ad Joannem: *Sine modo; sic enim decet nos implere omnem justitiam* (Matth. iii, 15).

38. Quicumque volunt perfecte placere Deo, tam castitate, quam charitate splendere debent. Castitas autem quinquepartita est; videlicet in auribus, in oculis, in odoratu, in gustu, et in lactu. Charitas autem quadrifaria est, quæ, secundum Apostolum, *omnia credit*, id est, non est suspiciosa; *omnia sperat*, non est pigra; *omnia suffert*, non murmurat; *omnia sustinet* (I Cor. xiii, 7), non est impatiens. Ecce novem, quæ qui perfecte habet, perfectus est, et secundum novem ordines angelorum degit in terra. Unde Apostolus: *Nostra conversatio in caelis est* (Philipp. iii, 20). Et ut ita dicam, majus meritum habet homo taliter vivens, quam angelus. Homini enim est virtutis, angelo dignitatis.

39. Sancta anima carnem suam a putredine vitiorum mortificat, dum omnes voluptates mundi per continentiam abnegat: et tunc quasi myrrham morituro corpori adhibet, ut post judicium a corruptione æterna maneat sanum. Cum vero ad cœlestia majori desiderio se accendit, et a cordis cubiculo omnes superfluas cogitationes ferventer abjicit; quasi thuribulum cor suum coram Deo facit, in quo dum per dilectionem virtutes congregat, quasi carbones in thuribulo coaptat, in quo se ipsa mens in conspectu Dei igne charitatis incendat. Dumque ferventes et mundas orationes ad Deum emittit, quasi fumum aromatum ex thuribulo educit, ut coram dilecto suave redoleat, et proximos quosque ad ejus amorem per bona opera concitare non desinat.

40. *Non coques hædum in lacte matris* (Exod. xxxiv, 26). Hædus, peccator; mater, primi parentes, ex quibus omnes procreati sumus; lac, vitia quæ de originali peccato venerunt. *Non coques hædum in lacte matris suæ*: id est, non sinatur peccator usque ad diem mortis suæ in peccatis permanere, sed ante mortem ad bona opera revocetur, ne pereat.

41. *Tres sunt qui testimonium dant in terra, spiritus, aqua et sanguis* (I Joan. v, 8). Veniens Dominus circumcisionem et alia baptismata fecit cessare: baptismum vero instituit, in quo tria prædicta, quasi testimonium Christianitatis in terra dantia operari voluit. Audi quomodo sanguis Christi facit, et signum est ut moriamur peccato, secundum Apostolum: *An ignoratis quia quicumque baptizati sumus in Christo Jesu, in morte ipsius baptizati sumus?* Aqua, quæ quasi quodam tumulo corpus includit, signum est ut ultra non serviamus peccato: *Consepulti enim sumus cum ipso per baptismum in mortem*. Spiritus vivificat et facit, ut qui in illo aquarum elemento sepelitur, renovati per ipsum Spiritum resurgamus, *ut quomodo surrexit Christus a mortuis per gloriam Patris, ita et nos in novitate vitæ ambulemus* (Rom. vi, 3, 4). *Et hi tres* quia unum operantur, *unum sunt*, sicut dicit Joannes. Unum in mysterio, non in natura. Sanguis igitur testis mortis, aqua sepulturæ, Spiritus vitæ. Sanguis spectat ad pretium, aqua ad lavaerum, Spiritus mentem renovat. Sanguis Domini nos redemit, sacri fontis unda nos abluit, Spiritus per adoptionem filios Dei nos facit.

42. *Quarta vigilia venit ad eos* (apostolos) *ambulans super mare* (Matth. xiv, 25). Prima dormitio est timor nocturnus, scilicet de adversis; subsequens vigilia, per prudentiam. Secunda dormitio, sagitta volans per diem, id est tentatio per prospera; vigilia, per fortitudinem, Tertia dormitio, negotium perambulans in tenebris, scilicet vana gloria; vigilia, justitia. Quarta dormitio, incursus et dæmonium meridiano, id est intemperantia. Tunc venit ad eos Dominus, ambulans supra mare. Dominus supra, sed Petrus mergitur. Primo putatur esse phantasma, sed post agnoscitur. Alii tepidiores, sed tamen fideles, magnificent Dominum in talibus.

43. Septem debent esse in oratione. Oratio enim debet esse fidelis, juxta illud: *Quidquid orantes petitis, credite quia accipietis, et fiet vobis* (Marc. xi, 24). Deinde munda, juxta exemplum Abrahamæ, qui

aves de sacrificio abigebat. Tertio justa, quarto assidua, quinto humilis, sexto fervens, hæc duo habens in grano sinapis; septimo devota.

PARABOLÆ

SANCTO BERNARDO VULGO ASCRIPTE.

1245 PARABOLA I.

De pugna spirituali [alias, De fuga et reductione filii prodigi].

1. Rex dives et præpotens Deus omnipotens filium sibi fecit hominem, quem creaverat, cui sicut puero delicato pædagogos delegavit legem, prophetas, cæterosque tutores et actores usque ad præfinitum tempus ejus consummationis. Instruxit eum et monuit, dominum eum paradisi constituens, omnesque thesauros gloria suæ ei ostendens et repromittens, si se non desereret. Et ne quid deesset bonis ejus, etiam liberum arbitrium ei indulgit, ut bonum ejus esset voluntarium, non coactum. Accepta licentia boni et mali, cœpit eum tædere bonorum suorum, a concupiscentia sciendi bonum et malum. Egressus igitur de paradiso bonæ conscientie, nova quærens quæ nesciebat, qui nulla adhuc nisi bona noverat; paternis [alias, patriis] legibus et pædagogis relictis, manducavit de ligno scientiæ boni et mali contra vetitum Patris: et abscondens se miser, et fugiens a facie Domini, cœpit vagari puer insipiens per montes altitudinis, per valles curiositatis, per campos licentiæ, per nemora luxuriæ, per paludes voluptatum carnalium, per fluctus curarum sæcularium.

2. Videns autem antiquus prædo lascivum puerum sine custode, sine rectore, procul a domo Patris vagantem; accessit, et pomula illa inobedientiæ manu malæ persuasionis ei porrigens, postquam ab eo consensum elicit, aggressus est miserum, et in terram, id est in terrena eum desideria præcipitans, pedesque, id est mentis affectiones, ne resurgat, fortissimis ei sæcularis concupiscentiæ vinculis alligans, manusque operationis, et oculos mentis; misit eum in navim malæ securitatis, et flante vehementer vento adulationis, transvexit eum in longinquam regionem dissimilitudinis. Veniens ille in regionem non suam, venalis factus est omnibus qui prætergrediuntur viam. Discit porcos pascere, siliquas porcorum manducare: didicit omnia quæ didicerat, et discit quæ nesciebat, servilia scilicet opera. Vinciturque in desperationis carcere, ubi in circuitu impii ambulant, in mola impiæ circuitionis (151) Id est captivantium, seu captivatorum.

3. cogitur molere emolumenta malæ conscientie. Proh dolor!

3. Et ubi modo est pater ille potentissimus et dulcissimus atque liberalissimus? Nunquid potest oblivisci filium uteri sui? Absit, absit! Non obliviscitur, sed miseretur, condolet et conqueritur de absentia et perditione filii sui. Mandat amicis, sollicitat servos, omnesque suscitavit ad requirendum eum. Unus servorum Timor, ad imperium Domini, filli fugitivi vestigia prosequens, in profundo carceris invenit filium regis, carnalibus peccatorum sordibus obsitum, vinculis et catenis malæ consuetudinis ligatum, miserum et amentem, in miseriis securum et ridentem: quem verbis et verberibus urgens ut exiret et rediret, tanta misereum confusione dejecit, ut sicut morti jam vicinus jaceret, et adhæreret in terra venter ejus. Egressus evestigio alius, cui nomen Spes, vidensque filium regis a Timore non erutum, sed obrutum; non adjutum, sed dejectum: accessit leniter, et suscitans a terra inopem, et de stercore erigens pauperem, levansque caput ejus, et coacta in unum consolationis veste, oculos ejus detergens et faciem: Heu, inquit, quant mercenarii in domo patris tui abundant panibus, tu autem hic fame peris! Surge, obsecro, et vade ad patrem tuum, et dic ei: Pater, fac me sicut unum ex mercenariis tuis. Tunc ille tandem vix ad se modicum reversus: Tunc es, inquit, Spes? Et quomodo Spei introitus potuit patere in tantum et tam horribile profundum desperationis meæ? Ego, ego, inquit, sum Spes, a patre tibi transmissa, te adjutura, te non desertura, donec te introducam in domum patris tui, et in cubiculum genitricis tuæ. Et: O, inquit ille, dulcè levamen laborum, dulcis consolatio miserorum! o una, et non infima de tribus cubiculi regii assistricibus! vides carceris mei profundum immane; vides vincula, quæ tamen ad ingressum tuum jam maxima ex parte dirupta sunt et dissoluta; vides captivorum (151) meorum immanem multitudinem, fortitudinem, velocitatem, astutiam: et quis tibi locus hic? At Spes: Ne timeas, inquit; qui nos adjuvat, misericors est; qui pro nobis pugnat, omnipotens est; pluresque sunt

nobiscum, quam cum illis. Super hæc omnia, adduxi tibi a patre missum equum Desiderii : cui cum insederis, me duce ab his omnibus securus proficisceris. Dixit, et mollibus stramentis piæ Devotionis submissis, et bonorum exemplorum calcariis additis, equo Desiderii imposuit filium regis ; sed frenum defuit, tanta erat festinatio fugiendi. Illico equus currit infrenis, trahit Spes ante. Timor autem retro verberibus urget et minis. Tunc videntes hoc conturbati sunt principes Edom, robustos Moab obtinuit tremor, obriguerunt omnes inhabitatores Chanaan. Irruat super eos formido et pavor in magnitudine brachii tui ; fiant immobiles quasi lapis, donec pertranseat filius tuus, Domine, filius iste, quem possedisti (*Exod. xv, 15, 16*). Sed cum sic ferantur præcipites, effugiant quidem, sed non sine periculo ; quia sine modo, sine consilio.

4. Propter quod a Patre transmissa occurrit Prudentia, una de summis principibus palatii, in comitatu amicam habens Temperantiam ; et tenens currentes : Parcius, inquit, obsecro parcus : dicit enim Salomon noster : *Qui festinus est, pedibus offendit* (*Prov. xix, 2*). Si sic curritis, offenditis ; si offenditis, caditis ; si caditis, filium regis, quem suscepistis liberandum, inimicis redditis. Nam si ceciderit, illico manus eorum erit super eum. Hæc dicens, frenum Discretionis imposuit fervido illi equo Desiderii, ejusque habenas Temperantiæ regendas commisit. Cumque Timor retro de vicinia et virtute inimicorum, et tarditate fugæ causaretur : Vade, inquit Prudentia, retro, Satana, scandalum es nobis. Fortitudo et laus nostra Dominus, et factus est nobis in salutem. Et ecce Fortitudo, miles Dei egregius, accurrens per campum Fiduciæ, extracto gladio lætitiæ : Nolite, inquit, turbari ; plures nobiscum sunt quam cum illis. Tunc Prudentia curiæ cœlestis assueta consiliis : Cavete, inquit, obsecro, quia hereditas illa, ad quam festinatur in initio sicut dicit Salomon noster, in fine benedictione carebit (*Prov. xx, 21*). Proficiscimini igitur, non tam festinanter, quam prudenter. Inimici enim non sunt in itinere ; sed juxta iter scandalum ponere, solent, bivis et trivis, et viarum anfractibus. Præcedam itaque ; vos autem tenete viam Justitiæ, et velociter introducemus vos in castra Sapientiæ, quæ jam non procul sunt a nobis. Sapientia enim est, de qua dicitur : *Concupiscens sapientiam, disce justitiam* (*Eccli. i, 33*).

5. Sic itaque dum viam carpunt, urget Timor, Spes trahit, munit Fortitudo, Temperantia moderatur, providet et instruit Prudentia, ducit et perducit Justitia. Appropinquat filius regis castris Sapientiæ : quæ novi hospitis audito adventu, præoccupat eum, qui se concupiscit, occurrit et ostendit se in viis hilariter. Fossa vero profundæ Humilitatis castra cingebat : super quam fortissimus et pulcherrimus murus Obedientiæ ædificatus cœlos penetrabat quem bonorum exemplorum historiæ undique depictæ mirabiliter decorabant. Ædificatus autem erat

cum propugnaculis : mille clypei ex eo dependebant, omnis armatura fortium. Porta Professionis omnibus patens ; janitor in limine dignos inducens, et indignos abiciens. Præco super portam clamans : Si quis diligit Sapientiam, ad me declinet, et eam inveniet ; et eam cum invenerit, beatus est si tenuerit eam. Huc filius regis, occurrentis sibi Sapientiæ ducatu introductus, imo ulnis deportatus, familiæ regiæ vallatus obsequiis, ad mediæ civitatis arcem perducitur, ubi ipsa ædificavit sibi domum, excidit columnas septem, subdidit sibi gentes, superborumque et sublimium colla propria virtute calcavit. Ibi collocatur in lecto Sapientiæ, quem ambiunt sexaginta fortissimi ex fortibus Israel, uniuscujusque ensis super femur **1217** suum. Adest David in tympano et choro, in chordis et organo ; cæterique cœlestis curiæ paranympsi, gaudentes et exultantes magis super uno peccatore penitentiam agente, quam super nonaginta novem justis, qui non indigent penitentia.

6. Et ecce veniens ab aquilone ventus turbinis et ignis involvens totam concussit domum, Sapientiæ castra turbavit. Egressus est enim Pharaon cum curribus et equitibus, persequens fugientem Israel (*Exod. xiv, 5, 8*). Cogitaverunt etiam unanimiter simul adversus eum, testamentum disposuerunt tabernacula Idumæorum et Ismaelitæ, Moab et Agareni, Gebal et Ammon et Amalech, alienigenæ cum habitantibus Tyrum. Etenim Assur, ille magnus exterminator diabolus, venit cum illis (*Psal. LXXXII, 6-9*). Quid multa ? Obsessa est civitas. Jam surgunt tentationum machinæ ; urget undique inimicus ille, in insidiis draco, in aperto leo ; cogit socios, ignes injicit, perfodit muros, bella suscitatur, insidias submitit, totius urbis minitans excidium. Intus vero timor et angustia ; et a vehementi et improvise hostium impetu omnes turbati sunt, et moti sicut ebrius, et omnis sapientia eorum devorata est, et clamaverunt ad Dominum cum tribularentur (*Psal. cvi, 27, 28*). Curritur ad arcem Sapientiæ ; mala nuntiantur ; consilium queritur. Reversa enim ad se Prudentia consulit Sapientiam, quid facto opus sit. Illa accelerandum testatur, et querendum summi regis auxilium. Et quis, inquit, ibit nobis ? At Sapientia : Oratio, inquit. Et ne moram faciat in eundo, ascendat super equum Fidei. Quæsitæ diu Oratio, et in tanto tumultu vix tandem inventa est. Ascendit super equum Fidei, proficiscitur per viam cœli, nec cessat, donec intret portas Domini in confessione, atria ejus in hymnis. Et, sicut familiare mancipium, cum fiducia accedens ad thronum gratiæ, ejus, exponit necessitatis suæ negotium. Audito rex filii periculo, conversus ad consortem regni sui Charitatem : O, inquit, quem mittam, et quis ibit nobis ? At illa : Ecce ego, inquit, mitte me. Tunc rex : Prævalens, inquit, prævalebis, et liberabis eum. Egrederere ; et fac ita. Illico egressam a facie Domini reginam cœli, Charitatem, tota comitatur militia cœlestis ; veniensque et descendens in castra,

virtute et lætitiæ præsentia suæ illico omnia exhilaravit, commota composuit, turbata pacavit. Reddita est miseris lux, timidis fiducia. Redit coram Spes, quæ pene auferat ; Fortitudo, quæ pene corruperat. Resumit constantiam tota Sapientiæ militia. At inimici civitatem obsidentes : Quenam est, inquirunt, exsultatio in castris ? non fuit tanta exsultatio heri et nudistertius. Væ nobis, venit Deus in castra ! væ nobis ! Fugiamus Israel : Dominus enim pugnat pro eis. Sic fugientibus inimicis, gratiæ Dei impetus lætifiavit civitatem Dei, sanctificavit tabernaculum suum Altissimus. Deus in medio ejus, non commovebitur, adjuvabit eam Deus mane diluculo. Conturbata sunt gentes, et inclinata sunt regna ; dedit vocem suam, mota est terra. Dominus virtutum nobiscum : susceptor noster Deus Jacob (*Psal. xlv, 5-8*). Suscipiens ergo puerum Dei, puerum suum regina Charitas evexit ad cœlum, Patrique Deo repræsentavit. Cui Pater placidus ac serenus occurrens : Cito, inquit, proferte stolam primam, et induite illum, et date annulum in manu ejus, et calceamenta in pedibus ejus. Et producite vitulum saginatum, et occidite illum. Epulari enim et gaudere oportet, quia iste filius meus mortuus fuerat, et revixit ; perierat, et inventus est (*Luc. xv, 11-32*).

7. Nota hic quatuor in pueri nostri liberatione. Primo penitentiam, sed fatuam ; secundo fugam, sed temerariam et irrationabilem ; tertio pugnam, sed trepidam et meticulosam ; quarto victoriam validam et sapientem : quæ omnia in uno quolibet fugiente de sæculo invenies. Primo enim est egens [*alias, hebes*] et insipiens ; postea, præceptis et temerarius in prosperis : deinde, trepidus et pusillanimis in adversis ; postremo, providus, et eruditus et perfectus in regno charitatis.

7. Nota hic quatuor in pueri nostri liberatione.

Primo penitentiam, sed fatuam ; secundo fugam, sed temerariam et irrationabilem ; tertio pugnam, sed trepidam et meticulosam ; quarto victoriam validam et sapientem : quæ omnia in uno quolibet fugiente de sæculo invenies. Primo enim est egens [*alias, hebes*] et insipiens ; postea, præceptis et temerarius in prosperis : deinde, trepidus et pusillanimis in adversis ; postremo, providus, et eruditus et perfectus in regno charitatis.

1218 PARABOLA II.

De pugna spirituali [alias, De conflictu vitiorum et virtutum].

1. Inter Babylonem et Jerusalem nulla pax est, sed guerra continua. Habet unaquæque civitas regem suum. Rex Jerusalem Christus Dominus est, rex Babylonis diabolus. Et cum alterum in justitia, alterum in malitia regnare delectet, rex Babylonis quos potest de civibus Jerusalem per ministros suos, scilicet spiritus immundos, seducere, ut servire eos faciat iniquitati ad iniquitatem, in Babylonem trahit. Unde dum unum de civibus suis constitutus speculator super muros Jerusalem trahi cerneret, nuntiavit regi captam prædam in Babylonem duci. Rex vero Jerusalem advocans spiritum timoris, militem in talibus strenuum : Vade, inquit, eripe prædam nostram. Ille ut semper ad omnia imperata paratus, cum velocitate hostes persequitur, et in auribus eorum factus est repente sonus tanquam advenientis spiritus vehementis. Timor enim super eos intonuit, et ad vocem virtutis ejus hostium robur omne contremuit : quos in fugam conversos Timor non longius persecutus est, sed ereptum concivem reducebat ad propria. Verum unus ex adversariis, tristitiæ

spiritus, non erat cum eis, quando Timor advenit. Hic cum cerneret socios subito fugientes, ab insidiis, in quibus latebat, ocius abvolavit. A timore inquirunt, solo factum est istud, et est opprobrium omnibus nobis. At ille : Ne timeatis a Timore isto : scio enim quid facto opus sit. Ibo et ero spiritus mendax in angulis semitarum, et amicum me simulabo Timoris. Novi enim hominem, nec est agendum cum eo vi, sed fraude. Vos autem exspectate finem. Fecit ut dixerat, et viarum compendia captans, præcessit Timorem. Referensque iter per viam, qua gradiebatur Timor, obvius ei factus est, amica, sed iniqua cum eo colloquia commiscens, ita ut seducere eum cœperit : et Timor nescius bono animo sequebatur. Prope jam erat, ut eum in foveam desperationis impelleret. Sed spectator regi indicat quid agatur. Rex autem unum de militibus suis, Spem scilicet, præcepit accersiri, quem cum equo Desiderii, et ense Lætitiæ in auxilium jubet accelerare Timoris. Fidelis miles ad imperium egrediens, cum pervenisset ad locum, vibrans ensem Lætitiæ, Tristitiam effugavit. Sicque liberatum concivem, et impositum equo Desiderii præcedens, trahebat funiculo promissionum, et timor sequens urgebat facto flagello de funiculis peccatorum.

2. Ibat igitur voluntarius equus, hinc attractus, inde compulsus ; sed in tam rapido cursu timendum ei fuerat ab incursu. Unde et collegerunt milites Babylonici consilium, dicentes : Quid facimus, quia sic evadit, quem jam quasi eum securitate possidebamus ? Quomodo plausus inferni versus est in planctum, et per solos duos milites gaudium est in cœlis super sui liberatione concivis ? Quomodo periit versutia diabolicæ fraudis ? Unus autem ex eis cæteris nequior, cum sceleris hujus opifex esset, profanum protulit consilium, dicens : Vos nescitis quidquam, nec cogitatis, quia modo ad capiendum facilius sit ; et si captus, difficilius eripi possit. Vos igitur a longe prosequimini : ego me in angelum lucis transfiguro, ut ignaros viæ, tanquam advenas et peregrinos, docendi simulatione decipiam. Hunc igitur in modum fraude disposita, regi nostro speculator annuntiat, venire quidem hominem equo impositum Desiderii, sed plus quam oporteat properare, eo quod frenum et sella deesset. Hostes, inquit a longe prosequuntur ; alii, tanquam inveterati malorum, viarum compendia captant. Sed et nunc unum video, in quo armorum nostrorum relucet effigies ; a nobis tamen ille non exivit. Necesse est eat qui interrogare novit eum : Noster es, an adversariorum ?

3. Porro rex, cujus animum cura semper sollicitat animarum, duos consiliarios suos emittit, Prudentiam et Temperantiam. Quarum Temperantia quidem **1219** equo frenum Discretionis imposuit, et Spem moderatius incedere persuasit. Prudentia vero Timorem increpans et arguens improbitatis, de futuro commonuit : et equo sellam Circumspectionis apposuit, ut non caderet ascensor ejus retro ; sed ret o præteriti confessioni peccati, ante meditationi

judicii, a sinistris patientiæ inniteretur, a dextris humilitati. Porro Spes et Timor debere calcaria, Spes in dextro pede expectationem præmii, Timor in sinistro supplicii metum.

4. Et facta mora cum advesperasceret, et inclinata esset jam dies, rursus congregati sunt hostes in multitudine, ut dimicent contra eos. Pavet Timor, Spes accelerat; sed vix tandem ad consilium eos Prudentia, Temperantiaque revocavit. Et illa: Videtis, inquit, quia dies præcessit, et nox appropinquavit: et qui ambulat in tenebris, nescit quo vadat? Porro vobis grandis restat via, nec parva est hostium multitudo. Est autem miles quidam regi nostro fidelissimus, quem ego novi, castrum habens prope nos positum, et firmissimum est habitaculum; quia in petra posuit nidum suum. Divertamus ad illum, si placet, quia bonum est illic esse. Quod cum placuisset omnibus, et ducem itineris quæsissent, ait Prudentia: Armiger meus Ratio præcedet nos. Est enim gnarus viarum, et notus justitiæ, utpote consanguineus ejus. Præcedente itaque Ratione, cæteris subsequentibus, antevenit Ratio; et salutata Justitia, nuntiavit hospites adventare. Quærit illa qui sint; unde, ad quid veniant, sciscitatur. Et cum regem cognovisset, hilari vultu surgens fugientibus occurrit cum panibus, et obviavit illis quasi mater honorificata, susceptamque animam ab equo deposuit, et in penetralibus domus avida collocavit.

5. Insequitur hostilis exercitus, et castrum obsidens, undique inquit, si quis forte pateret ingressus, ac tanquam leo circuit quærens quem devoret. Sed cum undique illud munitum inveniunt, tentoria figunt, et excubias ordinant, ne quis ingredi aut egredi valeat, ut mane facto instructis machinis diruant et irruant super eos. Interim Pavor paviditate et sollicitudine non piger, nec unquam securus, commilitones excitat, Justitiam convenit, de minutione loci, de præparatione armorum quærit, adjiciens et illud, ne forte sustentationi deficiant alimenta. Ad hæc justitia respondit: Situs loci, ut animadvertere potestis, saxosus et inaccessibilis est, nec in armis, nec in machinis inimicorum timet insultum. Sed quia aridus est, paucos habet indigenas, quos arido hordeacei panis cibo utcumque sustentat. Et nunc supersunt nobis quinque panes hordeacei, et duo pisces. Et Timor: Quid hæc, inquit, sunt inter tantos? Cœpit igitur magis pavere et tædere: et arguens animam quod ab equo Desiderii descendisset, illud sæpius memorabat, esse novissima hominis illius pejora prioribus. Equus enim ille præpeti cursu festinus advolabat ad urbem, nunc solius Rationis commissus ducatu. Ipse, inquit, videris, si non melius erat tibi tunc magis, quam nunc.

6. Prope jam erat ut adversus Spem contraria sentientem Timor insurgeret; sed Temperantia Prudentiam advocavit. Accersita Prudentia improbitatem Timoris objurgans: in adversarios, inquit, tuus, o Timor, mucro desæviat. Nescis quia rex noster, rex virtutum est, Dominus fortis et potens, Domi-

nus potens in prælio? Eat igitur nuntius, qui suorum necessitates exponat, adjutorium flagitet, auxiliatorem adducat. Et quis ire poterit, ait Timor? Tenebræ operiunt terram, et muros obsidet hostium pervigil multitudo; et ignari viæ, tanquam in regione longinqua. Advocaverunt igitur hospitem suum Justitiam. Si quid, inquit, potes, adjuva nos. Quibus illa: Bono animo estote. Est enim mihi nuntius fidelissimus regi, bene notus curiæ, Oratio scilicet, qui in secreto noctis silentio per ignotas semitas arcana cœli penetrare, et cubiculum regis adere, et opportuna importunitate pium regis animum flectere non indoctus, supplicatione miserabili laborantibus auxiliium solitus **1250** impetrare. Eat ille si placet: ecce enim præsto est. Cumque respondissent omnes: Placet! Prudentia quid regi insinuet, dictante Justitia ut fideliter agat, et ne vacuus revertatur præcipiente, cæteris, et maxime Timore, ut iter acceleraret deprecantibus, per occultos quosdam muri exitus dimissus est. At ille hostium cuneos penetrans securus omni ave velocior, in momento, in ictu oculi usque ad portas novæ Jerusalem pervenit. Quas cum clausas reperisset et pulsasset, janitoribus ægre ferentibus, quod intempestæ noctis silentio civitatem impleret clamoribus, et regi ipsi importunus esse non vereretur, ille perseverabat pulsans, et amplius loquebatur: Aperite mihi, inquit, portas justitiæ, et ingressus in eas confitebor Domino regi nostro in ore meo secundum multitudinem dolorum meorum, qui sunt in corde meo. Hæc, inquit, porta Domini mei. Justitia me misit ad vos, ut introducar ad regem, quia ad ipsum habeo secreta quæ perferam. Vox turbinis audita est in terra nostra.

7. Rex cum cognovisset nuntium esse Justitiæ introduci eum præcepit. Ingressa Oratio ad regem, adoravit, et ait: Rex, in æternum vive. Et ille: Rectene sunt omnia circa dominum tuum, et quæ illius sunt? Et Oratio: Recte, Domine, vestri gratia. Porro unum est necessarium. Servus ille vester a cornibus unicornium ad imperium regis ereptus, divertit ad militem vestrum dominum meum; et: Domine mi, terra illa australis et arens est, et cibum non habet. Det Dominus benedictionem, et terra nostra det fructum suum. En congregati hostes in multitudine, ut dimicent contra nos: da nobis, Domine, auxilium de tribulatione; quia non est alius qui pugnet pro nobis, nisi tu, Deus noster. Porro rex noster, cujus natura bonitas, motus his lacrymis ait: Quem mittemus? Ad quem Charitas: Ecce ego, Domine, mitte me. Rex autem quærebat de sociis; sed Charitas domesticam sibi familiam respondit sufficere. Exit ergo una cum nobili illo comitatu suo, Gaudio, Pace, Patientia, Longanimitate, Benignitate, Bonitate, Mansuetudine. His stipatus dux insignis progreditur, certusque de victoria, erecto signo triumphali primam pertransit inimicorum, secundamque custodiam, Cumque venisset ad portam, ultro aperta est ei. Ad cujus ingressum facta est lætitia magna in oppido. Cumque suadente Gaudio

vociferarentur omnes et acclamarent, exortus clamor exterorum castra perterruit. Et illi: Quæ est ista, inquit, vox exultationis in auribus nostris de castris Israel? Non ita heri et nudius tertius. Forte venit eis auxilium, et impetum facient in nos. Fugiamus ergo Israel; Dominus enim pugnat pro eis contra nos. Interim Charitas moræ impatiens, ordinari exercitum, aperiri portas, et persequi præcipit inimicos, aperte denuntians: Vadam ad portas inferi. Sicque uno impetu universus Charitatis exercitus procedit, quos Babylonii non ferentes fugiunt, sed non effugiunt. Cadunt a latere Timoris mille, et a dextris Charitatis decem millia.

PARABOLA III.

De pugna spirituali.

1. Inter Jerusalem et Babylonem ordinatæ sunt acies ad bellum. Hinc David manu fortis aciem producit virtutum terribilem et ordinatam: inde Nabuchodonosor Babylonis spiritualia nequitia, suumque vitiorum tumultuosum exercitum dirigit ex adverso. Procedit de castris David tirunculus novitius, nuper in militia regis juratus, et per manus ipsius æterni David verbi Dei gladio accinctus, et spiritualibus armis insignitus, ingentes gerens animos, et contra regis edictum, ad faciendum sibi nomen plusquam ad hostem vincendum impatientissimus. Equus erat ei fervidus, proprium corpus; de succo adhuc sæculi fortis, viridis, lascivus, animusque ejus conveniens, cui insidens ferebatur insignis; castrorumque suorum dedignans disciplinam, contemptis sociis, stoliola quadam presumptione longe præ cæteris progrediebatur, æstuans et **1251** anhelans ad faciendum sibi nomen. Videns David impetuosa ejus presumptionem, per Filium suum Salomonem sub interminatione ei mandavit: *Væ soli, quia si ceciderit, non habebit sublevantem* (Eccle. iv, 10). Cujus ille monia parvi pendens, cum sibi vel aliis ostendere magnæ virtutis suæ quæreret occasiones, et præclarum aliquod facinus moliretur, conspiciatur eminus in parte hostili unum de inimicis fortis maliæ, astutæ nequitia, arma habentem ignea, manusque plenas jaculis igneis, multos vulnerantem, vulneratos occidentem, occisos conculcantem, facile capientem, difficile relaxantem, spiritum Fornicationis.

2. Hic se ostensurum præsumens præclaram virtutem suam, impetum in eum dirigit, et promptum illum equum suum jejuniarum verberibus, et vigiliarum calcariis perurgens, totus fertur in illum. Clamat a tergo Prudentia, Parce, parce! clamat Discretio, Sustine, sustine! totusque eum concerepat Davidicus exercitus. Quos ille omnes surda aure præteriens, fertur miser totus in malum suum, et nescit. Videns Nabuchodonosor infremit, et malum ei parans dolos præmittit. Occurrunt enim illi a latere in præceptis ruenti sorores duæ, Superbia et Vana Gloria, acclamantes ei in dolo: Euge, euge! Quibus ille miser nimis credulus, totus fertur in præceptis, et nescit quæ jam undique eum circumval-

lent insidiæ. Spiritus quidem Fornicationis, jam crebro tales et talium impetus expertus, fugam simulat, et delusum miserum sequi provocat, donec per patentem portam in medio Babylonis introductum suis illis sociis tradidit illudendum. Gastrimargia et Fornicatio equum sibi vindicant, nec dominum suum jus in eo habere ultra permittunt. Jam quippe deficiebat, jam fatigatus divertere quærebat. In medio quippe pugnae sub pugnante ceciderat, et casu suo vehementer attriverat sessorem suum: quem illi cibus Babylonis refectum, reimpinguatum suis subdidere servitiis. In miserum vero Ira, Invidia, cæteraque vitiorum turba consurgit, et fiducia-liter supra dorsum ejus fabricant peccatores. Sed et Fornicatio cujus nisi terga fugientis nil adhuc ille viderat, aperta jam facie et impudenti fronte in eum consurgit, et spicula ignea in cor ejus torquet, gladiumque in cervicem ejus exerit, projectumque in terram conculcat; et coquo regis Babyloniorum Nabuzardam eum tradens, ejus immundis gurgitationibus subdidit illudendum. Nec jam patitur, ut honesta in eum vitia manum mittant; sed immundis scurris de coquina regis, id est fœdis et horrendis vitiis, exhibet irridendum. Sic igitur captus ab inimicis, ligatur funibus malæ consuetudinis, et præcipitatur in carcerem Desperationis.

3. Rex autem David cooperto capite lugebat, dicens: Absalon fili mi, fili mi Absalon! Vocansque unum regis clientelæ ac sedis in hujusmodi utilem et probatum, Timorem scilicet, ad requirendum eum dirigit, et Obedientiam secum mandavit, ut ereptum de carcere tutelæ committeret Obedientiæ. Missus Timor venit, et suscitatur miserum, ereptumque de carceribus claustris et vinculis, sicut sibi jussum fuerat, Obedientiæ tradidit: equum suum ei restituit, sed ferocem et rebellem, et qui vix ultra dominum dignaretur agnoscere. Quem Obedientia apprehendens et freno ferreo cohibens, licet renitentem plurimum et recalcitrantem, antiquo domino subdidit, docuitque eum mutare fortitudinem.

4. Susceptum itaque a Timore Obedientia deducens militem Christi, per aliam viam reduxit in regionem suam, primamque ei mansionem apud Pietatem constituit: ut scilicet animos ejus, quos Timor exacerbaverat, Pietas patris revocantis refocillaret. Secundam, apud Scientiam, ut sciret unde et quo sibi esset redeundum: sciretque uti et Pietate, et Timore, ne Pietas extolleret, Timor frangeret. Tertiam, apud Fortitudinem, quæ eum ad peragendum reditus sui iter confortaret. Quartam, apud Consilium, ut alterius eum consilio omnia faceret, nec a ducatu obedientiæ in aliquo declinaret. Quintam, apud Intellectum, ut non jam **1252** consilio tantum hominum, sed ipse jam intelligere inciperet quæ sit voluntas Domini bona, beneplacens et perfecta. Ad sextam mansionem pervenit miles Christi Sapientiæ, hospitibus suis eum prosequentibus, nec iter ejus deserentibus, ut jam ei sapiant bona Domini, et exinde cum Moyse, velut de monte Abarim,